

முதல் தொகுதி

தரும தீபிகை

மூலமும்-உரையும்

ஆசிரியர்
ஜெகவீர பாண்டியனார்

மதுரை

மதராஸ், சி. வரதராஜுலு நாயுடு பிரைஸ்

பதிப்பிக்கப் பெற்றன

1943.

All rights reserved.

தரும தீபிகை

மூலமும் உரையும்

இது அருமையான இனிய தரும நூல்.

முழுவதும் நேரிசை வெண்பாக்களால் நிறைந்தது.

நூறு அதிகாரங்களை யுடையது.

வேறு வகைப்பட்ட நீதி நலங்களும், இலக்கிய மும், ஒழுக்க முறைகளும், பழக்க வழக்கங்களின் பான்மை மேன்மைகளும், அரிய உறுதிப் பொருள்களும் ஒருங்கே இதன்கண் இடம் பெற்றுள்ளன.

சிறந்த விரிவுரையுடன் உயர்ந்த பதிப்பில் வெளி வருகின்றது. கண்ணியம் உடையது. புண்ணிய நிலையது.

இந்த அரிய புதிய நூலை எல்லாரும் எளிதாகப்பெற்று இனிது பயன் அடையும்படி மாதம் தோறும் தனித் தனிப் புத்தகங்களாக வெளிப்படுத்தி வருகின்றோம்.

1943. சுபானுஸ்ரூ ஐப்பசிமீ தொடங்கப் பெற்றது.

இதன் வருடச் சந்தா ரூ. 5.

உங்கள் பெயரை உடனே பதிவு செய்துகொண்டு இந்த அருமை நூலின் சுவையை அனுபவித்து இருமை இன்பமும் பெற வேண்டுகின்றோம்.

திருவள்ளுவர் நிலையம்,

127, மேலமாசி வீதி, மதுரை.

முடிமணி போல் உயரும் என்றது குடியும் படியும் நலமுறச் செய்த இவர் புகழ்மிகப்பெற்று உலகம் போற்ற உயர்ந்து விளங்குவர் ஆதலால் அவ்வுயர் நிலை தெளிவாக உணர வந்தது.

69. பெற்றாரைப் போற்றிப் பிறந்த குடிபேணி
உற்றாரை ஒம்பி உறுமகனே—வற்றாத
ஆழி எழுந்த அமிர்தாவான் அல்லாதான்
பாழில் எழுந்த பாழி. (க)

இ-ள்

தன்னைப் பெற்ற மாதா பிதாக்களை வணங்கிப் போற்றி, உற்ற குடியை உயரச்செய்து, சுற்றத்தாரை ஆதரித்தருள்பவன் அமிர்தம் போல் இனியனாவன் ; அல்லாதவன் வீணே இழிந்து ஒழிவன் என்பதாம்.

ஆழி என்றது பாற்கடலை. குடிக்கு ஆழியும், மகனுக்கு அமிர்தமும் உவமைகளாகித் தகைமைகளை விளக்கின.

குணநலமுடைய குலமகன் எல்லார்க்கும் இனியனாய் இன்பம் மிகச் செய்வன் ஆதலால் அவன் அமிர்தம் என நின்றான்.

அல்லாதான் என்றது பெற்றாரைப் போற்றாமல், பிறந்த குடியைப் பேணாமல், உற்றாரை ஒம்பாமல் ஊனம் உற்றுள்ள ஈனமகனை. பாழ்-வீண். அவன் பிறப்பு பயன் அற்றது என்பதாம்.

சிறந்த பிறவியை அடைந்தும் உரிய கடமைகளைச் செய்யா மையால் அவனுடைய தோற்றம் இங்ஙனம் தூற்றப் பட்டது.

70. வீழ்மைந்த ஆல்போல் விறல்மகனைப் பெற்றகுடி.
ஊழ்மைந் தோங்கி உயருமால்—கூழைவீழ்
பெற்ற மரம்போலப் பேதைமகன் உற்றகுடி
பற்றற் றழியும் பரிந்து. (ங)

இ-ள்

நல்ல ஆண் மகனைப் பெற்ற குடி விழுது படிந்த ஆலமரம் போல் தழைத்துச் செழித்து நிலைத்து விளங்கும்; பேதை மகனைப் பயந்த குடி கூழை வீழ் உடையது போல் தாழ்வடைந்து வீழும் என்பதாம். வாழ்வும் வீழ்வும் வருமூலம் குறித்தது.

குடிதாங்கி யுள்ள குலமகனையும் மடிதாங்கி நின்ற இழிமகனையும் இணைத்துக் கூறிய படியிது. விறல் = ஆண்மைத் திறம்.

ஆலின் கிளைகளி லிருந்து கிளைத்துவந்து பூமியில் ஊன்றித் தாங்கு தூண் போல் பாங்கு அமைந்து நிற்கும் தூங்கு கொடிக்கு வீழ் என்று பெயர். அயலே தாழ்ந்து வந்து வீழ்ந்திருத்தலால் வீழ் என நின்றது.

இது, அடிமாத்திற்கு ஆதாரமாய் உறுதி செய்து நின்றலால் குடிதாங்கும் குலமகனுக்கு உவமையாய் வந்தது. குடியை ஆல மாத்தோடு ஒப்ப வைத்தது, கிளைபடர்ந்து தழை செறிந்து இனிய நிழலுதவிப் பலர்க்கும் இதம் புரிந்து வருதல் கருதி.

தன்னிடமிருந்து தோன்றிய விழுது ஆலுக்கு உறுதி செய்துள்ளது போல் ஒரு குடியில் பிறந்த மகன் அதனை எவ்வழியும் தளராமல் தாங்கி நிலைபெறச் செய்ய வேண்டும் என்பதாம்.

தோன்றிய குடிக்குத் தோன்றல் ஆற்றும் ஆன்ற உரிமையை ஊன்றிய கொடியால் உணர்த்த நேர்ந்தது.

விறல் மகன் என்றது வீணை ஆற்றல்க ளுடையனாய் யாண்டும் முண்டு முயன்று வேண்டிய நலங்களை விளைத்தருளும் ஆண்டகையை. விறல் கரும வீரன் என்பதைக் காட்டி நின்றது.

அம் மேன்மையாளனைப் பெற்ற குடி மேலான நிலைமையை அடைந்து ஞாலம் போற்ற விளங்கும் ஆதலால் “ஊழ் அமைந்து ஒங்கி உயரும்” என வந்தது. ஊழ் = ஒழுங்கு, முறைமை.

அக் குடி படியில் உள்ளார்க்கு ஒரு மேல்வரிச் சட்டமாய் நெறிமுறையான பல படிப்பினைகளை விளைத்தருளும் என்பபடி.

ரீளமாய் ரீண்டு தான் ஊன்றி நிற்கும் வீழ்போன்ற மகனது ஆள்வினை நிலைமையை அறிந்தோம்; இனி பாழ் மகனது கீழ்மையையும் பார்க்க நோக்கின்றோம்.

கூழை வீழ் என்பது ரீளமாய் நிலம் தோயாமல் இடையே தேய்ந்து புடை தொங்கி நிற்பது. மூல நிலையமான ஆலமாத் திற்கு யாதொரு ஆதரவும் ஆற்றாமல் வெறும் சமையாய் வீணை கிளைத்து வீங்கி நிற்கும் ஆதலால் தான் பிறந்த குடியைப் பேணு மையோடு அதற்கு ஒரு பாரமாய் முனைத்து ஈனம் விளைத்துள்ள பேதை மகனுக்கு இங்கே அது உவமையாய் வந்தது.

பேதை மகன் என்றது ஒரு தொழிலுமின்றி வறிதே உண்டு மடி கொண்டு திரியும் மதிக்கேடன.

“கூழை விழ் பெற்ற மாம்போலப் பேதை மகன் உற்ற குடி பற்று அற்று அழிபும்” என்றது நல்ல குலமகனைப் பெறுத குடி அல்லல் பல அடைந்து அலமரும் என்பதை ஓர் உவமை காட்டி உணர்த்திய படி யாம். பற்று = ஆதரவு. பரிந்து = வருந்தி.

பிறந்த குடியைப் பேணாதவன் இழிந்த மகனாய் யாண்டும் இழிக்கப் படுவன் ஆதலால், அதனை உரிமையுடன் இனிது பேணிச் சிறந்த குலமகனாய் உயர்ந்துகொள்க என்பது கருத்து.

சிதலை தினப்பட்ட ஆல மரத்தை
மதலையாய் மற்றதன் வீழுன்றி யாங்குக்
குதலைமை தந்தைக்கண் தோன்றின்தான் பெற்ற
புதல்வன் மறைப்பக் கெடும். (காஷியார்)

தூங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்கள் என்ன
ஓங்குகுலம் நையாதன் உட்பிறந்த வீரர்
தாங்கல்கடன் ஆகும் தலை சாயக்கவரு தீச்சோல்
நீங்கல்மட வார்கள்கடன் என்றெழுந்து போந்தான்.
(சீவகசிந்தாமணி)

நைந்தடி யற்ற ஆலம் நடுங்கிவிழ் சின்ற தென்று
வந்தவீழ் ஊன்றி வீழா வகைநிலை விளக்குமாபோல்
மைந்தர்கள் தமக்கு நல்ல அறிவினால் மகிழ்ந்து சேர்ந்து
தந்தையைத் தளரா வண்ணம் தாங்குவர் தவத்தின் என்றான்.
(இராமாயணம்)

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

மக்கள் மனித வகுப்பை வளர்த்து வருகின்றனர்.
அவர் பெறலரும் பேறு யுள்ளனர்.
மகவு இல்லா வாழ்வு மிகவும் இழிவாம்.
மக்களால் வாழ்க்கை மாண்புறு கின்றது.
உற்ற மக்கள் இனியராயின் பெற்றவர் பெருமகிமை அடைவர்.
பிறந்த குடியை உயர்த்துகின்றவனை சிறந்த மகன்.
அவன் வானமதிபோல் வையத்தில் விளங்குவான்.
குடியைப் பேணுகின்றவன் கோமக னாவன்.
ஞாலம் அவனை நயந்து போற்றும்.
உற்ற குடியைப் பேணாதவன் ஊனமடைந்து ஒழிவான்.

7-வது மக்கட்பேறு முற்றிற்று.

எட்டாவது அதிகாரம்

அழகு

அஃதாவது அழகினது அமைதி. உவகை நிலைய மாய் ஒளி செய்து மிளிரும் இந்த எழில் நலம் விழுமிய நிலையது. திருவின் அமிசமாய்த் திகழ்வது. பெறலரும் பேறாக மதிக்கப் பட்டுள்ளமையால் மக்கட் பேற்றின் பின் இது வைக்கப்பட்டது. பிறந்த மகன் சிறந்த அழகனாயின் உயர்ந்தவன் ஆவன் என்பதாம். அதிகார முறைமையும் இதனால் அறிய லாகும்.

71. தேடரிய செல்வமாய்த் தெய்வத் திருவாகிப்
பாடமைந்து நிற்கும் பரிசினால்—பீடமைந்த
மக்களுள்ளே மிக்கஎழில் வாய்ந்தோனை வானவரும்
ஒக்கப் புகழ்வார் உவந்து. (க)

இ-ள்

அழகு என்பது யாரும் விரும்பும் இனிமையும் திவ்விய மகிமையும் உடையது ; அதனையுடைய மகனை அமரரும் விழைந்து நோக்கி ஒருங்கே உவந்து புகழ்வார் என்றவாறு.

இது அழகின் தகைமை கூறுகின்றது.

பொன் மணி நிலம் முதலிய பொருள்களை எல்லாரும் முயன்று தேடி விரைந்து பெறதல்போல் அழகை எவரும் எளிதில் பெறமுடியாது ஆதலால் அது “ அரிய செல்வம் ” என வந்தது.

தெய்வத் திரு என்றது அதன் திவ்விய மகிமை கருதி.

மனிதன் எண்ணியபடி எய்த முடியாமல் புண்ணியப்பயனாய்ப் பொருந்தி யுள்ளமையான் அப்புனித நிலை தெரிய இந்த இனிய பெயரை அஃது எய்தி நின்றது.

பாடு=மாண்பு. பரிசு=இயல்பு. பீடு=பெருமை.

தேடரிய செல்வம், தெய்வத் திரு என அழகைப் புகழ்ந்து பாடியது அதன் அருமை பெருமைகளை நுணுக உணர.

எழில்=இளமை நலம் கனிந்த இனிய அழகு. கொழுந்து விட்டு நாளும் கிளர்ந்து எழுதலால் எழில் என இயைந்து வந்தது. தினமும் புதுமையாய் வளர் நிலையில் உள்ளது என்பதாம்.

சிறந்த பிறப்பினையுடைய மக்கள் உள்ளே அழகு உடைய வன் உயர்ந்து விளங்குகின்றான் ; அவனைத் தேவரும் புகழ்ந்து போற்றுகின்றார் ; கண் எதிரே கண்ட அப்புண்ணியப் பேற்றை எண்ணி உயர்க் என்றபடி.

மனிதப் பிறப்பு நல்வினையினால் அமைந்தது ; அத்தகைய அரிய பிறவியில் அழகிய உருவ முடையனாய் வருதல் பெரிதும் அருமையாம் என்க.

கருவி மாமழை களைபெயல் பொழிந்தென வழிநாள்
அருவி போல்தொடர்ந் தருதன வரும்பிணி அழலுள்
கருவிற் காய்த்திய கட்டளைப் படிமையிற் பிழையாது
உருவின் மிக்கதோர் உடம்பது பெறுதலும் அரிதே.

(சிந்தாமணி, 2752)

அரும்பெறலான மக்கட் பிறப்பில் அழகுப் பிறப்பு அடைதல் மிகவும் அரிதாம் என இஃது உணர்த்தி நிற்பல் அறிக. இத்தகைய அருமையுடைய அது தருமம் உடையானுக்கே வரும் ; அதனை உரிமையுடன் புரிக என்பது குறிப்பு.

72. வேண்டார்க்கும் வேண்டினார்க்கும் வேறுபாடொன்றிற்
காண்டோறும் இன்பம் கனிதலால்—பூண்ட
அழகென் றுரைக்கும் அமிர்துடையார் யாண்டும்
தொழநின் றுயர்வர் தொடர்ந்து. (உ)

இ-ள்

விரும்பினும் விரும்பாவிடனும்காண்பவர் எவர்க்கும் அழகு இன்பம் தருதலால் அந்த அமுதினையுடையவர் எங்கும் உயர்ந்து விளங்குவர் என்பதாம்.

அன்புரிமையும் நன்பும் இலராயினும் கண்டவ ரெவரும் காதல்கொண்டு கனித்து நிற்கும்படி அழகு அளித்து வருதலால் “காண்டோறும் இன்பம் கனியும்” என வந்தது.

அழகை அமிர்தம் என்றது அதன் இயல்பும் உயர்வும் கருதி. அமிர்தம் உண்டார்க்கு இன்பம் தருதல்போல் அழகு கண்டார்க்கு இன்பம் தரும் என்க.

அந்தக் காட்சியின்பம் எல்லா இன்பநலங்களையும் மறந்து எவரும் தன்னை விழைந்துகொள்ளும்படியான மாட்சிமையுடையது.

“ அடலடர்ந்துயர் தானவர் அலையிடை தவழும்
கடல்கடைந்துகொள் அமுதமும் கடையென இகழ்ந்தே
உடலமைந்தெழு மோகினி அழகினை உவந்து
படலமைந்தனர் அழகெதிர் படாதவர் எவரே.”

அழகின் அதிசய மகிமை இதனால் இனிது புலனாம்.

இங்ஙனம் எல்லாரையும் தன் வசப்படுத்தும் அழகினை யுடையார் உலகம் மகிழ உயர்ந்து திகழ்வர் ஆதலால், “ தொழ நின்ற உயர்வர் தொடர்ந்து ” என நேர்த்தார்.

தன்னையுடையானத் தொழுதகு தன்மையன அழகு ஆக்க யருளும் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

73. காந்தம் இரும்பைக் கவர்வதுபோல் யாவரையும்
ஏந்தெழில் ஈர்க்கும் இயல்பினால்—மாந்தர்
அழகின் வசமாய் அவசமாய் நின்று
கிழமை புரிவர் கிளர்ந்து. (ங)

இ-ள்

இரும்பைத் தன்பால் ஈர்த்துக்கொள்ளும் காந்தம் போல் மாந்தரை அழகு வசப்படுத்தி யுள்ளமையால் யாவரும் அதில் பரவசராய் உரிமை பாராட்டி உவந்து நிற்கின்றார் என்றவாறு.

இது அழகின் அற்புத ஆற்றல் கூறுகின்றது.

வலிய முரடரும், கடிய நெஞ்சரும், கொடிய வஞ்சரும் அழகில் மயங்கி உளம் உருகி நிற்பர் என்பது இரும்பு என்ற குறிப்பால் அறிய வந்தது.

எவ்வளவு பொல்லாதவராயினும் தம் வன்கண்மை யெல்லாம் தாமே நீக்கி அழகின் எதிரே இனிய நீரராய் எளிதமைந்து அமர்வர் என்பதுகாந்தம் என்ற உவமையால் ஓர்ந்துகொள்ளலாம்.

அவசம் = தன்வசமிழந்து பரவசமாய் நிற்பல்.

கிளர்ந்து = உள்ளக் கிளர்ச்சி யுடையராய் உவந்து.

கிழமை புரிவர் என்றது அயலவரும் அன்புரிமையுடன் நண்பு மீதுர்ந்து அழகனுக்கு உளமகிழ்வாய் ஆதரவு செய்வர் என்றவாறு. உரினங்க ளெல்லாம் உள்ளம் களித்து உரிமை சுரந்து ஊழியம் புரியும் என்றமையால் அழகின் மகிமையும் மாட்சியும் அறிய பல ஆட்சியும் எனினு தெளிவாம்.

74. காட்சியுறுந் தோறும் கருத்தில் களிமிகுத்
தாட்சி புரியும் அழகுதான்—மாட்சியுறு
தெய்வ அமிசம் சிறிதேனும் இல்லையெனின்
எய்த வருவ நிலை. (ச)

இ-ள்

கண் எதிரே காணும் பொழுதெல்லாம் உள்ளத்தில் உவ
கையை விளைத்து அருள்கின்ற அழகை அரிய தெய்வத் திருவரு
ளால் அன்றி யாரும் எளிதில் பெறமுடியாது என்றவாறு.

அழகின் இயல்பும் இசைவும் கூறிய படி யிது.

கண்டவர் எவர்க்கும் களிப்பை விளைத்து அவரைத் தன்
வசப்படுத்தித் தலைவணங்கச் செய்யும் ஆதலால் “ஆட்சி புரியும்
அழகு” என அதன் மாட்சி தோன்ற வந்தது.

புறத்தே விழிகாண அகத்தே களி காணும் என்றமையான்
அழகுக் காட்சியின் அதிசய நிலை காணலாகும்.

மனிதப் பரப்பில் தன்னை ஒரு தனியான இனிய பிறப்
பாக்கி யாண்டும் சிறப்புறச் செய்து என்றும் உயர்ச்சி யருளும்
எழிலை எவனும் எளிதில் எய்த இயலாது; அரிய தவப் பேற்றால்,
பெரிய ஒரு தெய்வக் கொடையாய் அது மருவி வரும் என்க.

அழகு எங்கே அதிகமாய்க் காணப் படுகின்றதோ அங்கே
ஒரு தெய்வத்தன்மை உள்ளது என ஊகம் செய்து கொள்ளுக.
உருவ அழகு தெய்வ சம்பத்து; அருமைப் பேராய் அமைவது;
அதனைப் புனிதமாகப் போற்றி இனிமை ஏற்றுக் என்பதாம்.

75. நல்லார் இருவர் நயக்கும் அழகமைந்து
பல்லாரும் போற்றும் படிபடிந்து—எல்லாரும்
கண்டு மகிழ்கின்ற காமருருக் கொண்டிருத்தல்
பண்டு புரிந்த பயன். (ரு)

இ-ள்

நல்ல குணசீலர் நயந்து மொழியும் அழகு அமைந்து,
பலரும் போற்றும் படி நடந்து, எல்லாரும் மகிழுமாறு இனிய
உருவம் எய்தி யிருப்பது முன்னம் செய்த புண்ணியப் பயனே
யாம் என்றவாறு. காமர்=அழகு. உரு=வடிவம்.

இது, அழகு இன்னபடி இசைந்திருக்கவேண்டும் என்கின்றது. இசைவு இசை நோக்கி நின்றது.

நல்லார் என்றது நன்மையான தன்மை யுடையாரை. அவர் உலகில் அரியர் ஆதலின் தொகை சுருங்கி இருவர் என நின்றார். வெறும் உடலழகை மட்டும் அவர் உவந்துகொள்ளார்; உயிரழகையே நயந்து காண்பர் ஆதலால் நல்லார் நயக்கும் அழகு என அந் நயம் தெரிய வந்தது.

இங்ஙனம் அரிய அழகு அமையப் பெற்றவன் பலரும் போற்ற இனியனாய் ஒழுக வேண்டும் என்பது “பல்லாரும் போற்றும் படி படிந்து” என்றதனால் அறியலாகும். அப்படிப் படிந்து ஒழுகின் இப்படியில் உள்ளார் எல்லாராலும் எப்படியும் அவன் ஏத்தப்படுவான்.

இவ்வாறு நல்ல அழகும், நயத்தகு பண்பும் உடையனாய் ஒரு மகன் தோன்றின், சிறந்த புண்ணிய சீலன் என உலகம் உவந்து புகழ் அவன் உயர்ந்த விளங்குவான் என்க.

பண்டு புரிந்த பயன் என்றது இத்தகைய நல்ல பிறப்பு எளிதில் அமையாது என அதன் சிறப்பைக் கண்டு தெளிய வந்தது. எழிலும் குணமும் விழுமிய தவப்பயன்கள் என்க.

76. கண்டார் உளங்கவரும் கட்ட-ழகும் காணாரும்
கொண்டாடி நிற்கும் குணநலனும்—தண்டார்
முடிமன்னர் ஆகு முறையும் அரிய
படிமன்னு பாக்கிய மாம். (சு)

இ-ள்

கண்டவர் உள்ளங்களைக் கவரத்தக்க கட்டழகும், காணாதவரும் கருதி மகிழ்கின்ற குணநலனும், பெரிய அரசரிமையும் இவ்வுலகில் உயர்ந்த பாக்கியங்களாய்ச் சிறந்துள்ளன என்பதாம்.

கட்டழகு என்றது அதிசயமான பேரெழிலை.

தன்னை நோக்கியவரது கண்ணையும் கருத்தையும் பிணித்து நிற்பது என்பது அப்போரல் துணித்துணரலாம்.

கண் எதிரே காணாதவரும் ஒருவனது குண நலங்களை வினவியறிந்து அவனை உவந்து பாராட்டி வருவர்; அவ்வாறு தலை சிறந்த குண கணங்களுக்கே அமையும் ஆதலால் அந்நிலை தெரியவந்தது. எழிலுருவும் புகழுருவும் இணைந்து நின்றன.

தண் தார் என்றது குளிர்ந்த மலர் மாலைகளை.

தாரும் முடியும் அரசு போகத்தின் சீரும் சிறப்பும் தெரிய நின்றன. முடி மன்னர் என்றது குறுநிலத் தலைவர் முதலிய பலரையும் அடக்கி ஆளும் பேரரசரை.

அழகும் குணமும் அரசு பதவியும் மிகவும் உயர்ந்த நிலையின; தம்மை யுடையாரை யாண்டும் மகிமைப்படுத்தும் மாண்புடையன; ஆதலால் பெறலரிய பெரும் பேறுகளாக ஈண்டு இவை ஒரு வரிசையில் வைத்து உரிமையுடன் பேசுவந்தன.

படி மன்னு பாக்கியம் என்றது உலகத்தில் நிலைபெற்ற பாக்கியங்கள் என்றவாறு. இந்த அருமைச் செல்வங்கள் என்றும் பெருமைக் களஞ்சியங்கள் என்பதாம்.

அழகை முதலில் குறித்தது அதிகார நிலையானும், எதிர்காணவே இனிமை பயக்கும் தனி உரிமையானும் என்க.

சிறப்புரிமையான் அன்றி எவரும் எளிதாகப் பெறலரிய இவ்விழுமிய பாக்கியங்களைப் பெற்றவர் மேலும் உயர்ந்து மேன்மையாளராய் ஒழுக வேண்டும் என்பது கருத்து.

77. இளமையெழில் என்றும் இனிதாய் இசைந்து

வளமை புதுமை மலிந்து—உளமை

ஒருகாலும் குன்றா துறலால் முருகன்

அருகாது நின்றான் அமர்ந்து.

(எ)

இ-ள்

இளமையும் எழிலும் இனிமையாய் இசைந்து, புதுமையும் வளமையும் நாளும் பொலிந்து, விழுமிய நிலைமை ஒருபோதும் குன்றாமல் ஒளி வளர்ந்து உள்ளமையால் முருகன் என்றும் ஒரு நிலையே பெருமிதமாய் நின்று விளங்குகின்றான் என்பதாம்.

உளமை=உளதாம் தன்மை. அருகல்=சுருங்கல்.

முன்பு ஆறு கவிகளிலும் அழகின் பெருமை கூறப்பட்டது. இதில், அழகுத் தெய்வத்தின் நிலைமை கூறப்படுகின்றது.

இளமையும் அழகும் மனித நிலையில் மிகவும் இனியன. உலகப்பொருள்கள் எவற்றினும் இளமைக்கு ஒரு தனி மதிப்பு உண்டு. கத்திரிப்பிஞ்சு, வெள்ளரிப்பிஞ்சு எனச் சுவை நுகர்விலும் இளமையை விழைதலை அனுபவ நிலையிலும் அறிகின்றோம்.

எல்லாருக்கும் இனிமையான இத்தகைய இளமை விராவில் மாறுகின்றது. முருகன் ஒருவன் மட்டும் ஒரு நிலையே என்றும் குன்றாத இளமை யுடையனாய் இனிதமைந்துள்ளான்.

“என்றும் இளையாய்! அழகியாய்! ஏழார்த்தான் ஏறே!”

என இப் பெருமானது அதிசய இளமையை வியந்து மேலோர் துதிசெய்து நின்றனர்.

இளையோன், சேய், குமான், குழகன், செவ்வீவன் என்னும் பெயர்கள் இளமை எழில்களைக் குறித்து வந்தன. முருகு என்னும் மொழி அழகு இளமை இனிமை மணம் தெய்வத்தன்மை முதலிய விழுமிய பல பொருள்களை யுடையது. அவ்வுயர்நலங்கள் யாவும் ஒருங்கே யுடையவன் முருகன் என நின்றான்.

“முருகவேள் அன்ன உருவுகொள் தோற்றம்”

(பெருங்கதை 1-42)

“முருகச் செவ்வி முகந்து”

(மணிமேகலை, 5)

எனப் பேரொழிலுக்கு முருகனையே தூலோர் பலரும் உவமை கூறியுள்ளனர்.

இளமையும் எழிலும் ஒரு நிலையே மருவி மிளர்கின்ற இந்த அதிசய அமைதி உலகமுழுவதையும் எளிதே வசம் செய்துள்ளது.

பகைமை மூண்டு போர் முகத்தில் நேர்ந்து நெடிது போராடிய குரலும் ஒரு முறை இக்குமரனது உருவ எழிலை நோக்கி உள்ளம் உருகினான். அழகில் மயங்கிய அவன் இகலையும் மறந்து புகலடைய விழைந்து புகழ்ந்து போற்றினான். அவ்வீரன் வியந்து மொழிந்தன சில அடியில் வருவன.

சீர்க்கும ரேசன் கொண்ட திருப்பெரு வடிவம் தன்வில் ஏர்க்குறும் ஒளியும் சீரும் இளமையும் எழிலும் எல்லாம் ஆர்க்குள உலகில் அம்மா! அற்புதத் தோடும் பல்கால் பார்க்கினும் தெவிட்டிற்றில்லை இன்னும்என் பார்வை தானும்.

அண்ணலார் குமரன் மேனி அடிமுதல் முடிவின் காரும் எண்ணிலா ஊழி காலம் எத்திறம் நோக்கி னாலும் கண்ணினால் அடங்கா துன்னிற் கருத்தினால் அடங்காது, என்பால் நண்ணினான் அமருக் கென்கை அருள்ளை நாட்ட லாமே. (2)

திருகிய வெகுளி முற்றும் தீர்ந்தன ; செருவின் ஊக்கம் அருகியது ; உரோமம் புள்ளி ஆயின ; விழியில் தூநீர் பெருகியது ; இவன்பால் அன்புபிறந்தன ; தமிழேற்கு உள்ளம் உருகியது ; என்பு தானும் உலைமெழுகு ஆகுமன்றே. (3)

போயின அகந்தை போதம் புகுந்தன வலத்த தான தூயதோர் தோளும் கண்ணும் துடித்தன புலனம் எங்கும் மேயின பொருள்கள் முற்றும் வெளிப்படு கின்ற விண்ணோர் நாயகன் வடிவம் கண்டேன் நற்றவப் பயனீ தன்றோ ? (4)

சூழ்தல் வேண்டும் தாள்கள் தொழுகிடல் வேண்டும் அங்கை தாழ்தல் வேண்டும் சென்னி துதித்திடல் வேண்டும் தாலு ஆழ்தல் வேண்டும் தீமை அகன்றுநான் இவற்கு ஆளாகி வாழ்தல் வேண்டும் நெஞ்சம் ; தடுத்தது மானம் ஒன்றே. (5)
(கந்தபுராணம்)

முருகனது உருவ அழகில் ஈடுபட்டுச் சூரன் இப்படி உரையாடி யிருக்கின்றான். இந்த அழகிய மொழிகளால் அவன் உளம் பரவசமாகி யுள்ளமை உணரலாகும். என் மனம் இவ்வழகனுக்கு ஆளாக விழைகின்றது ; மானம் இடையே தடுக்கின்றதே! என்று மறுகி நின்றது அக்குல வீரனது இயல்பான நிலைமை தெரிய வந்தது.

அழகு பகைவரையும் வசப்படுத்தும் என்பது இதனால் அறியலாகும். அதன் கணிலும் கவர்ச்சியும் கரையீடலரியன்.

“ உருவு திரு ஊட்டும் ” (பழமொழி, 106)

என்னும் முதுமையும் ஈண்டு உரை உரியது.

அழகுக்கு இனிய நிலையமாய் உள்ளமையால் இளமையும் இணைத்து எண்ண நேர்ந்தது.

“ இளமையில் நான் எப்படி இருந்தேன் ! இப்பொழுது இப்படியானேன் ” என்று மனிதன் முதுமையில் இளமையை நினைந்து இரங்கி ஏங்குகின்றமையால் இதன் விழுமிய நிலைமை புலனாம்.

இங்கனம் நிலைதிரிந்து மாறுபடுகின்ற இளமை யாதொரு ஸெறுபாடுமின்றி ஒரு படியே நிலைத்திருக்கின்றமையால் முருகன் எழில் நிலையில் தலைசிறந்து மிளர்கின்றான்.

என்றும் புதுமையாய் ஒளிர்கின்ற அந்த அதிசய அழகு இங்கே துதி செய்ய வந்தது. பல நலங்களும் இனிது வாய்ந்த பொழுது அழகு தனி உயர்ந்து விளங்கும் என்க.

78. உருவநலன் எல்லாம் ஒருங்கே அமைந்து
 பருவ அழகு படினும்—மருவும்
 குணத்தழ கின்றேல் குவிந்தஅழ கெல்லாம்
 பிணத்தழ காகும் பிறழ்ந்து. (அ)

இ-ள்

அங்க அமைப்புகள் யாவும் நன்கு அமைந்து, சிறந்த அழகு ஒருங்கே நிறைந்திருப்பினும் நல்ல குணங்கள் இல்லையானால் அவ் வழகுகளெல்லாம் இழிவாக இகழ்ந்து தள்ளப்படும் என்றவாறு.

இது உயிர் அழகின் உயர்வு கூறுகின்றது.

உருவ நலன் என்றது முகம் கண் மூக்கு காது வாய் கழுத்து கை கால் தோள் முதலிய அவயவங்கள் இனிதமைந் திருக்கும் நலங்களை.

பருவ அழகு = இளமை நலம் சுரந்த விழுமிய எழில்.
 படினும் = பொருந்தி யிருப்பினும்.

குணம் என்றது உள்ளப் பண்புகளை. அருள் சகை அறிவு சீலம் வாய்மை முதலிய இனிய நீர்மைகள் இங்கே குணம் என வந்தன. இக்குணங்கள் உயிரினங்களை மகிமைப்படுத்திப் பேரழகு செய்து வருதலின் குணத்தழகு என நோர்ந்தது.

மலர்க்கு மணம்போல் குணம் உயிர்க்கு மணமாய் ஒளி சுரந்து மிளர்கின்றது. உயர்ந்த குண நலம் இலனேல் மனிதன் மணம் இல்லாத மலராய் இழிந்து படுகின்றான்.

“Beauty without grace is the hook without the bait.”

“உள்ளப் பண்பில்லாத அழகு இரையற்ற தூண்டில் முள் போல் வறிதே இழிந்து படுகின்றது” என எமர்சன் என்னும் அமெரிக்கப் பெரும் புலவர் கூறியுள்ளார்.

புறத்தோற்றம் எவ்வளவு சிறந்திருந்தாலும் அகத்தே நல்ல இயல்பு இல்லை ஆயின் உலகம் அதனை மதியாது; ஆகவே அது மதிப்பிழந்து படும் என்க.

“குணத்தழகு இன்றேல் குவிந்த அழகு எல்லாம்
 பிணத்தழகு ஆகும்”

என்றது அது செத்த அழகு என உய்த்துணர வந்தது.

குணம் உயிரின் மணமாய் ஒளிக்கின்றது ; அழகு உடலில் இனிதாய் மினிக்கின்றது. குணம் இல்லையேல் உயிர் அற்ற உடல்போல் அழகு பழியுற்று இழியும் என்க.

உள்ளே குண நலம் இல்லாத மனிதன் வெளியே ஓர் அழகனாய்த் தலைநீட்டி வருவது உயிர் நீங்கிய சுவத்தை நீராட்டி அலங்கரித்து வைத்தது போல்வதோர் பாராட்டாம் என்றபடி.

அரிய குண நலங்கள் மருவிய பொழுதுதான் உயிர் பெற்ற உடலாய் அழகு ஒளிபெற்று விளங்கும் என்க. இனிய நீர்மையே புனித அழகு என்பது கருத்து.

79. மேனி மினுக்காய் வெளிப்பகட்டாய் மேவிவரல்
ஆனஅழ கெல்லாம் அழகல்ல—ஞானஒளி
தோய்ந்து கருணை சுரந்து தனதுயிரை
ஆய்ந்து வருதல் அழகு. (சு)

இ-ள்

உடல்களை மினுக்கி ஆரவாரமா அலங்கரித்து வெளி வருவன அழகுகள் ஆகா ; உணர்வு சுரந்து அருள் நலம் கனிந்து தனது ஆன்ம நிலையை ஆராய்ந்து வருவதே மனிதனுக்கு இனிய அழகு என்றவாறு.

உண்மையான அழகின் தன்மை உரைத்த படியிது.

மேனி மினுக்கல் என்றது பட்டு உடை வனைதல், மணியணி புனைதல், திலகம் தீட்டல், சவ்வாது தோய்தல், சந்தனம் பூசல், வாசனைத் தைலம் தடவிச் சீப்பிட்டுத் தலை வாரிச் சிங்காரித்தல் முதலிய அலங்காரங்களை.

வெளிப்பகட்டு என்றது தலை எடுப்பாக நிமிர்ந்து நடந்தும் வாகன முதலியன ஊர்ந்தும் எதிரே கண்டவனெவரும் வியந்து கொண்டாடும்படி கோப்பும் கோலமும் காட்டி வருவது.

கண் மயக்கான இந்த ஆடம்பரங்களெல்லாம் செயற்கை அழகுகள் எனப்படும். செயல் வகையால் நேர்ந்தன செயற்கை என்க.

அவயவ அமைதியும் சமுதாய சோபையும் இயல்பாக வாய்ந்த இனிய உருவப் பொலிவு இயற்கை அழகாம். முன்னதி

னும் பின்னது சிறந்தது. இந்த இரண்டும் புறத்தே உடல் அளவில் ஒளிர்வன. வெளியே உருவப் பொலிவான இவ்விருவகை அழகினும் பெரிதும் உயர்ந்ததாய் உள்ளே உயிரின் கனிவான பேரழகு ஒன்று உள்ளது. அதனை யுடையவரே என்றும் அழியாத விழுமிய அழகராய் ஒளிமிகுந்து விளங்குவர். அதன் நீர்மையும் சிர்மையும் நேரே ஓர்ந்து நிலை தெளிந்து கொள்க என்பதாம்.

தனது உயிரை ஆய்தல் ஆவது தான் யார்? என்று தோய்ந்து உசாவி ஆய்ந்து விசாரித்தல். கண் எதிரே காணுகின்ற கை கால் முதலிய உறுப்புக்களையும் உடம்பையும் என்னுடையன என்று வழங்கி வருதலால் உடையவன் ஒருவன் உள்ளே தனியே உளன் என்பது புலனாம். ஆகவே, தேகமும் தேக சம்பந்தமான போகப் பொருள்களினும் வேறான ஒன்று யாரானும் நேரே அறியாவகை நிலவி நிற்கின்றது. அந்நிலைமையை ஊன்றி உணர்ந்தால் பேரானந்த மயமாயுள்ள தனது தலைமை தெளிவாம் என்க.

இந்த ஆன்ம தரிசனம் பொய்யுணர்வு நீக்கி மெய்யுணர்வு ஒக்கிய பொழுதுதான் உதயம் ஆகும். ஞான ஒளி தோய்ந்து, கருணை சுரந்து என்றது இருள் நீக்கி இன்பம் பெருகி நிற்கும் இயல்பு உணர வந்தது.

தனது இனிய உயிர் நிலை தெரியவே எல்லா உயிர்களும் யாவும் தானாயுள்ள உண்மை நிலை புலனாம்; ஆகவே பல்லுழி காலம் பயனிழந்து கிடத்த பழிவழியையும் பரமான்ம நிலையையும் எண்ணி யிரங்கி உள்ளம் உருகிக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் யாண்டும் தண்ணளிபுரிந்து ஆன்ம ஒளி தழைத்து விளங்கும் ஆதலால் அருள்நலம் ஞானத்தின் மணமாய் ஈண்டுநிலை வந்தது.

ஞான விளக்கு ஏற்றிக் கருணைக்கண்கொண்டு உன் உண்மை நிலையை நீ ஊன்றிப்பார்க்க வேண்டும் என வேண்டிய படியிது.

தனது உயிரை ஆய்ந்து வருதல் அழகு என்றது என்றும் அழியாத இன்பநலனும் யாண்டும் மாறாத பேரழகும் அதனால் பெறுதல் கருதி.

புறத்தே உடலழகைப் பார்த்து ஒழிந்துபோகாதே! அகத்தே உன் உயிரழகை நோக்கி உயர்ந்து கொள்க என்பதாம்.

“என்னைஎண்ணிப் பாராமல் இந்த உடலழகைக்
கொன்னே நினைந்து குடியழிந்தேன்—பின்னேநான்
கண்டேன் எனதுயிரைக் காணாத பேரின்பம்
கொண்டேன் உவந்தேன் குளிர்ந்து.”

தன்னை அறிந்தபொழுது மனிதன் பரமானந்த நிலையனாய்ச்
சிறந்து திகழ்வன் என்பது இதனால் அறிந்து கொள்ளலாம்.

அழியா அழகனாய் ஒழிவில் இன்பனாய் நீ உறைந்துள்ளாய்;
அதனை உணர்ந்து உய்க என்பது கருத்து.

நிலையான அழகின் நிலை இதனால் கூறப்பட்டது.

80. அகத்தும் புறத்தும் அழகமையப் பெற்றார்
இகத்தும் பரத்தும் இறையாய்—மகத்துவங்கள்
எல்லாம்மை எய்தி இனியராய் வாழ்ந்துவந்து
நல்லாறு காண்பர் நயந்து. (ய)

இ-ள்

அகம் புறம் என்னும் இருவகை நிலையிலும் அழகு அமையப்
பெற்றவர் இகத்திலும் பரத்திலும் இறைவராகி மகத்துவங்கள்
பல கண்டு கருதிய யாவும் கைக்கொண்டு உறுதி மிகப் பெறுவர்
என்பதாம்.

அழகின் வகையும் தொகையும் வரவும் கூறிய படியிது.

அகத்து அழகு அமைதல், உள்ளத்தே நல்ல இயல்புகளை
எண்ணி யாண்டும் தண்ணளி தழைத்து வருதல்.

புறத்து அழகு அமைதல், உலகத்தே அரிய செயல்களைச்
செய்து எங்கும் இனியனாய் ஒழுகுதல்.

தன் கருத்தும் கருமமும் இங்ஙனம் நல்லனவாயின் மனிதன்
புண்ணியவானாய்ப் புனித மிகப் பெறுவன்; பெறவே இம்மை
மறுமை என்னும் இருமையிலும் அவனுக்குத் தலைமையான
உரிமைகள் உளவாம் என்க.

இகத்தும் பரத்தும் இறை என்றது எய்தவரும் பதவிகளின்
இயல்புணர்வந்தது. இறை=அரசன். நல் ஆறு=முத்தி நெறி.

அழகிய எண்ணங்களும் செயல்களும் விழுமிய பலன்களை உதவி வியத்தகு மேன்மைகளை விளைத்தருளும் ஆதலால் உள்ளும் புறனும் புனிதனாய் மனிதன் ஒழுகி வர வேண்டும் என்றவாறு. மகத்துவங்கள் என்றது உலகம் வியந்துபோற்றத் தக்க அற்புத நலன்களை.

எவரும் விழைந்து கோக்கி மகிழ்ந்து வருதலால் இனிய செயல்கள் இங்கே அழகு என வந்தன.

“Handsome is that handsome does” (Goldsmith).

“அழகிய செயல்களை அழகாம்” என மேல்நாட்டுப் புலவரும் கூறியுள்ளனர்.

உருவ அழகோடு உள்ளமும் அழகனாய் நல்வினைகள் புரிந்து வரின் யாவரும் விழையும் பேரொழிலாளனாய் மனிதன் பேரின்ப நலனைப் பெறுவான் என்பதாம்.

மனிதப் பிறவி மிகவும் சிறந்தது; அருமையும் பெருமையும் உடையது; எளிதில் எய்த முடியாதது; இத்தகைய அழகிய பிறப்பை அடைந்துள்ள நீ அவை வினைகள் புரிந்து அவலட்சண மாய் அழிந்து போகாமல் அகமும் புறமும் புனிதனாய் மனித வுலகம் மகிழ இனிது உயர்க என்பது கருத்து.

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

அழகு அரும்பெறலான பெரும் பாக்கியம்.

அதனை யுடையவனை எவரும் மகிழ்வார்.

உலகம் அவன் வசமாய் உரிமை புரியும்.

அழகு எளிதில் அமையாது.

புண்ணியப் பயனாய் அது பொருந்தி வருகின்றது.

அழகும் குணமும் அரசும் அரியன.

முருகன்போல் அழகு தெய்வத் திருவாயுள்ளது.

உருவ அழகு குண அழகால் உயர்கின்றது.

மேன்மையான அழகு ஆன்ம ஞானமே.

அந்த விழுமிய அழகு எழுமையும் இன்பமாம்.

அ-வது அழகு முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அதிகாரம்

குணம்.

அஃதாவது உள்ளப் பண்பான நல்ல தன்மைகள். மனிதனைப் புனிதனாக்கி யாண்டும் மகிமை மிகச் செய்யும் தனி மாண்புடையன. இக் குணநலம் உயிரின் அழகாய் ஒளி செய்து உயர் வருளி வருதலால் உடலழகின் பின் வைக்கப்பட்டது. முன்னது புறத்தழகு; இஃது அகத்து அழகு என்க.

81. மக்கள் எனப்பிறந்த மாண்புடையார் வாய்மையருள்
ஒக்கப் படிந்துள் ஞ்ணர்வுயர்ந்து—தக்க
வகையா வளர்ந்து வருக மகிமை
தொகையா வளரும் தொடர்ந்து. (க)

இ-ள்

உயர்ந்த மக்களாய்ப் பிறந்தவர் வாய்மை அருள் முதலிய இனிய குண நலங்களை மருவி உணர்வு நலம் சுரந்து வரின் அரிய மகிமைகள் பல உரிமையாய்ப் பெருகி வரும் என்றவாறு.

இழிந்த பிறவிகள் பலவும் கடத்து உயர்ந்த மனிதப் பிறவியை அடைந்துள்ளமையால் மாண்பு உடையார் என மதிப்படைந்து நின்றார். இங்ஙனம் உயர்ந்த நிலையில் பிறந்திருந்தாலும் நல்ல இயல்புகள் இல்லையாயின் எல்லா மாண்புகளும் இழந்து இழிந்து படுவர்; அங்ஙனம் பட்டு ஒழியாமல் பண்பு படித்து ஒழுகுக என்பதாம்.

வாய்மையையும் அருளையும் வரைந்து குறித்தது எல்லாத்தாய்மைகளுக்கும் அவை நிலையமா யுள்ளமை கருதி. வாக்கும் மனமும் முறையே இவை நோக்கி வந்தன.

பொய்யும் கொடுமையும் வெய்யன ஆதலால் அவற்றை அறவே ஒழித்து மெய்யும் கருணையும் மேலி வருக; வரின் மேன்மைகள் யாவும் உன்பால் தாவி வரும்.

சுத்தியமும் கருணையும் கடவுள் வடிவங்களாக் கருதப்பட்டுள்ளன; அவற்றை யுடையவன் தெய்வ நிலையமாய்ச் சிறந்து திகழ்கின்றான். அவ்வுயர் நலங்களை மருவி உய்க என்க.

உள்ளம் உருகி எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி அருள்க; யாண்டும் மெய்யே பேசுக; அங்ஙனம் ஆயின் நிவ்விய மகிமைகள் வாய்ந்து சீர்மை மிகப்பெறுவாய் என வருவாயைக் காட்டி உறுதி நலனை உரிமையாக உணர்த்திய படியிது.

82. மணியின் ஒளிபோல் மனிதன் குணத்தின் குணியாய் அமைந்து குலவின்—அணியுலகம் போற்றி அவனைப் புகழ்ந்து பணிபலவும் ஆற்றி யருளும் அமர்ந்து. (உ)

இ-ள்

ஒளிமிகுந்த மணிபோல் மனிதன் குணநலம் நிறைந்து நிலவின் உலகம் அவனைப் புகழ்ந்து போற்றி உவந்து பணிந்து உதவிகள் பல புரியும் என்றவாறு.

குணத்தால மகிமை வளரும் என முன்னம் வந்தது; இதில் மதிப்பு வரும் என்கின்றது. அது உள் வரவு; இது உலக வரவு.

மணி என்றது மாகதம் மாணிக்கம் வயிரம் முதலிய சாதி இரத்தினங்களை. ஒளி இயல்புக்குத் தக்கபடி மணி நிலை மதிக்கப் பெறுகின்றது. அதுபோல், குண நலன்களின் அளவே மனிதன் மதிப்பும் மாண்பும் பெறுகின்றன.

மணி மனிதனுக்கும், ஒளி குணத்திற்கும் ஒப்பாம்.

குணி என்றது குணத்தை யுடையது என்க.

மனிதனை மணியோடு ஒப்ப வைத்தது அவனது இயல்பான உயர் நிலை கருதி. இழிந்த கல்லுகளாய்க் கடைப்பட்டொழி யாமல் உயர்ந்த மணிகளாய் வந்தும் உரிய குணங்கள் இலவேல் அவை கழிக்கப்படுகின்றன; அவ்வாறே சிறந்த பிறப்பில் தோன்றியும் தகுந்த ரீர்மைகள் இலவேல் மக்கள் இழிக்கப் படுகின்றனர்.

ஒளி வாய்ந்த மணிகள் அழகிய அணிகளாய் அமைந்து விழுமிய நிலையில் விளங்குதல்போல் குணநல முடைய மனிதர் பல நிலைகளிலும் சிறந்து உலகில் உயர்ந்து திகழ்வர் என்க.

நல்ல குணசீலனை உலகமெல்லாம் உவந்து கொண்டாடும்; அந்நலனை நீ விழைந்து பேணுக என்பது கருத்து.

83. குணநலம் வாய்ந்த குலமகனை என்றும்
மணநலம் வாய்ந்த மலராக்—கணநலம்
கண்டுயர்ந்த மானிடங்கள் காத்த ஓடன்களிந்து
கொண்டுவந்து நிற்கும் குவிந்து. (ந.)

இ-ள்

குண நலம் உடைய குல மகனை மண நலம் உடைய நல்ல
மலராக உவந்து பல்வேறு இனங்களாய்ப் பரந்து விரிந்துள்ள
எல்லாரும் புகழ்ந்து கொண்டாடி நிற்பர் என்றவாறு.

ஒளி என முன்னம் குறித்த குணம் இங்கே மணம் என
வந்தது. மதிப்பும் உவப்பும் முறையே மருவி நின்றன.

மணிக்கு ஒளியும் மலர்க்கு மணமும்போல் மனிதனுக்குக்
குணம் அமைந்துள்ளது. அஃது இலனேன் ஒளி இழந்த மணியும்
மணம் ஒழிந்த மலரும் போல் தானாகவே ஈனமாய் அவன்
இழிந்துபடுகின்றான்.

வாய்ந்த என்றது குண நலங்கள் அமையும் அருமை
தோன்ற நின்றது. வாய்தல் = அமைதல். குணம் வாய்க்கவே
மனிதன் உலகில் உயர்ந்து விளங்குகின்றான் ஆதலால் அவன்
குலமகன் என வந்தான். கணம் = கூட்டம்.

அன்பு அடக்கம் இரக்கம் ஈகை இன்சொல் முதலிய பண்பு
களுடைய மனிதன் உலகிற்கு இன்ப நிலையமாம்; ஆகவே அவனை
எல்லாரும் விழைந்து எங்கும் உவந்து கொண்டாடுகின்றார்.

அழகு செல்வம் முதலியன புறத்தே எவ்வளவு நிறைந்
திருந்தாலும் அகத்தே குணம் ஒன்று இல்லையானால் அம்
மனிதன் நன்கு மதிக்கப்பெறான் என்பது உவமையால் உணர்த்து
கொள்ளலாம்.

“குணமுடையான் என்றும் குலமலர்போல் எங்கும்
மணமுடையான் ஆகி மரிழ்வான்—குணமடிகள்
உற்றவுயிர் இல்லா உடல்போல பிணமாகி
என்றும் இழிந்து படும்.”

குணம் இழந்த வழி நேரும் இழவுகளை இஃது உணர்த்தி
நிற்றல் காண்க. உயிர் ஒளியா யுள்ளது உய்த்துணர வந்தது.

பிறந்த மனிதன் சிறந்த குணவானாய் உயர்ந்துகொள்ள
வேண்டும் என்பது கருத்து.

84. அல்லற் பிறவி அடைந்தநீ யாண்டுமே
நல்ல குணவானாய் நண்ணினின்றால்—எல்லையிலாச்
சீரும் சிறப்பும் செறிந்து வளர்ந்துன்பால்
ஒரீன்ப மாக வுறும். (சு)

இ-ள்

அல்லல் நிறைந்த இப்பிறவியில் தோன்றியுள்ள நீ நல்ல குணசீலனாய் நண்ணி நின்றால் எல்லையில்லாத சீரும் சிறப்பும் இன்ப நலங்களும் உன்பால் வந்து குவியும் என்பதாம்.

அல்லற் பிறவி என்றது பிறப்பிலுள்ள துயர நிலைகளை உணர்த்தி நின்றது. கருப்பையில் தோன்றிய நாள் தொடங்கி இறக்கும் வரையும் இடைமிடைந்துள்ள துன்பக் கூறுகளை ஒவ்வொரு மனிதனும் அனுபவத்தால் உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

இங்ஙனம் இன்னல் நிறைந்த பிறவியில் பிறந்துள்ள நீ இனிய குணசீலனாய் உயர்ந்து புனிதம் அடைக என்றபடி. நண்ணுதல் = நிலைத்து நிற்பல்.

சீர் என்றது நல்ல மனைவி, இனிய மக்கள், அரிய நண்பர்கள் பெரிய செல்வம் முதலிய சீர்மைகளை.

சிறப்பு என்றது உலகத்தார் உவந்து கொண்டாடும் மதிப்பு மாண்புகளை. இனிய பண்புடைமையால் எல்லாச் செல்வங்களும் பெருமைகளும் ஒருங்கே வருகின்றன ; வரவே அக்குணவான் உயர் பேரின்பனாய் ஒளிமிகப் பெறுகின்றான்.

மணியும் மலரும்போல் குணவான் உயர்வான் என முன்னம் அறிந்தோம் ; இதில், பல்வேறு வகைப்பட்ட செல்வ நலங்கள் எல்லாம் அடைந்து அவன் இன்ப மிகப் பெறுவான் என உணர்கின்றோம். குணநல முடையான் பல நலங்களும் எளிதே அடைவான் என்பது கருத்து.

85. எவ்வழியும் எவ்வுயிர்க்கும் யாதும் இடரின்றி
வெவ்வழி யாவும் விலகி—இவ்வழி
வந்த வகையேயார்ந்து வாரா வழிநாடிச்
சிந்தனை செய்க தினம். (ரு)

இ-ள்

எந்த உயிர்க்கும் எவ்வகையிலும் எவ்விதத்தும் இடர் புரியாமல் தீய வழிகள் யாவும் விலகி இவ்வுலகில் வந்துள்ள நிலையினை உணர்ந்து இனிமேல் வாராத வழியினை நாடி நாளும் நீ சிந்தனை செய்து வருக என்பதாம்.

வெவ்வழி என்றது கேடு வினைக்கும் தீய நெறிகளை.

இவ்வழி வந்தவகை—இந்த உலகத்தில் வந்து பிறந்திருக்கும் நிலையை. இருப்பு வகை தெனியின் எய்து நிலை வெளியாம்.

வாராவழி என்றது மீட்டும் வந்து பிறவாத நெறியை.

இந்த உடலுடன் இங்கே தோன்றியிருக்கும் நிலையை ஓர் தலாவது பிறப்பின் பெற்றியையும் அதன் மூல காரணங்களையும் ஆராய்ந்து உணர்தல். உணரின், துன்பக் கூறுகளும் வினை விளைவுகளும் தெரியும்; தெரியவே பிறவி ஒழிதற்கு ஏதுவான தவஞானங்களை விழைந்து பவநிலை கடக்க நேரும் என்க.

விலகி ஓர்ந்த நாடிச் செய்க என்றது சீவ தயையுடைய னாய்த் தரும் வழி ஒழுக்கித் தத்துவ தரிசனம் செய்து பிறவி தீர்ந்து பேரின்பம் பெறுக என்றவாறு.

கற்றி ன்நு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றி ன்நு வாரா நெறி. (குறள், 356)

தறுகட் டறுகட்பம் தன்னைத்தான் நோவல்
உறுதிக் குறுதி உயிரோம்பி வாழ்தல்
அறிவிற் கறிவாவி தெண்ணின், மறுபிறப்பு
மற்றி ன்நு வாரா நெறி. (அறநெறிச்சாரம், 126)

வாரா வழியருளி வந்தெனக்கு மாறின்றி
ஆரா அழகாய் அமைந்தன்றே—சீரார்
திருத்தென் பெருந்துறையான் என்சின்த மேய
ஒருத்தன் பெருக்கும் ஒளி. (திருவாசகம், திருவெண்பா, 7)

இம்மூன்று பாசாங்களும் ஈண்டு எண்ணத் தக்கன. வாரா வழிக்கு வழி காட்டி இவை வந்துள்ளமை காண்க.

அருட் பண்பும் ஆன்ம சிந்தனையும் கூறிய படியிது.

86. நெஞ்சு நலமாய் நெறிமுறையே நீ ஒழுகின்
அஞ்சும் நலமாய் அமையுமே—தஞ்சமென
எல்லா நலமும் இசையும் எளிதிசைந்து
வல்லான் எனச்செய்யும் வந்து. (க)

இ-ள்

மனம் புனிதமாய் நீதி நெறியில் ஒழுகின் ஐம்புலன்களும்
நலமாய் அமைந்து எல்லா நலங்களும் எளிது கை வந்து வல்ல
வன் என உலகில் உயர்ந்து விளங்குவாய் என்றவாறு.

இது, உள்ளப் பண்பின் உயர்வு கூறுகின்றது.

மன நலம் எல்லா நலங்களுக்கும் மூலம் ஆதலால் அதன்
நிலைமையும் தலைமையும் தெரிய வந்தது. புறத்தே நீ வல்லவன்
ஆக விரும்பின் அகத்தே நல்லவன் ஆகுக.

அஞ்சும் என்றது மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும்
ஐம்பொறிகளை. தஞ்சம் என=உரிமையாக.

ஒருவன் நெஞ்சு நல்லது ஆயின் இந்த ஐந்தும் நல்லனவாய்
அமையும்; அமையவே அகத்தும் புறத்தும் அவன் நல்லவ
னாவன்; ஆகவே புண்ணிய சீலனை அவன்பால் எல்லா இன்ப
நலங்களும் அரிய பல மேன்மைகளும் எளிது வந்து சேரும்;
சேரவே உலகம் முழுவதும் உவந்து போற்ற உயர்ந்து திகழ்வான்.

இசை=கீர்த்தி. வியந்து விழைந்து எங்கும் புகழ்ந்த
பேசுதல் என்னும் ஏதுவால் புகழ் இசை என வந்தது. இசைத்
தல்=இனிது பாராட்டி மொழிதல்.

நல்ல நெஞ்சு ஆவது யாண்டும் எவ்வழியும் யாதும் தீமை
கருதாத தூய்மையுடையது. சித்த சத்தியுடையவன் எல்லாப்
பாக்கியங்களையும் எளிதில் அடைந்து எவர்க்கும் தலைவராய்
விழிய நிலையில் விளங்கி நிற்பன் என்பது கருத்து.

87. இனிய குணநலங்கள் எல்லாம் இறைவன்
புனித உருவாய்ப் பொலியும்—மனிதன் தான்
அவ்வுருவைப் பேணின் அமலன் என அவனை
எவ்வுலகும் ஏத்தும் ஏதிர்த்து. (எ)

இ-ள்

இனிய குண நலங்கள் யாவும் இறைவனது புனித உருவ மாய்ப் பொலிந்துள்ளன ; மனிதன் அவற்றைப் பேணி வரின் அவனைத் தெய்வமாக மதித்து வையம் போற்றி வரும் என்பதாம்.

இது, குணங்கள் கடவுளின் உருவங்கள் என்கின்றது.

கருணை, உண்மை, வண்மை, கண்ணோட்டம், ஈகை, சீலம் முதலிய நீர்மைகள் கடவுள் வடிவங்களாய்க் கனிந்து இருக்கின்றன ஆதலால் இந்த இயல்புகளை யுடையவர் தெய்வத் தன்மையை அடைந்து திவ்விய புருடராய்ச் சிறந்து விளங்குகின்றார்.

கருணைநிதி சத்தியசீலன் தருமமூர்த்தி என இறைவன் பெயர் பெற்றுள்ளமை ஈண்டு எண்ணத் தக்கன. இந்தத் தன்மைகளை அடைந்தபொழுது மனிதன் தெய்வமாய்த் திகழ்கின்றான் ; திகழவே முதல்வன் புதல்வன் என உலகம் அவனை உவந்து துதிக்கின்றது.

அமலன் என்றது கடவுளை. பரிசுத்தன் என்பது அதன் பொருள். சித்த சுத்தியும் உத்தம இயல்பும் உடையவன் உயர் பரனாய் ஒளி பெற்று மினிர்கின்றான்.

இனிய என்றது குணங்களின் புனித நிலை தெரிய. தூய குணங்கள் மனிதனை ஈசன் ஆக்குகின்றன ; அவ்வாறே தீயன அவனை ரீசன் ஆக்கிவிடும் என்க.

நல்ல இயல்புகளை நயந்து பேணி அல்லன யாவும் களைந்து ஒல்லையில் உயர்க என்பது கருத்து.

88. உள்ளம் திருந்தி உயர்பண் புடையனாய்
வள்ளம் படிந்து வளரினோ—பள்ளமுந்திப்
பாயும் புனல்போல் பரமன் அருளுன்பால்
தோயும் இனிது தொடர்ந்து. (அ)

இ-ள்

உள்ளம் திருந்தி உயர்ந்த குணசீலனாய்த் தருமவழி ஒழுகி வரின் பள்ளம் பாயும் நீர்போல் இறைவன் அருள் உன்பால் விரைவில் வந்து தோயும் என்றவாறு.

உள்ளம் திருந்தல் ஆவது வஞ்சம் பொறுமை முதலிய புன்மைகளை ஒழித்து நல்ல தன்மைகளை வளர்த்து நன்கு பண்படுத்தல். நெஞ்சம் பண்படிந் நெடும் போக மாகும்.

உயர் பண்பு = பெருந்தகைமை. சிறியன சிந்தியாதவன் பெரிய மனிதன் ஆகின்றான் ; ஆகவே அவ் அரிய இயல்பு உயர் பண்பு என வந்தது.

திருந்திய நிலம் உயர்ந்து விளைதல்போல் செம்மையான நெஞ்சில் நன்மைகள் யாவும் நன்கு விளையும் என்க.

பள்ளம் உள்ள இடத்தில் வெள்ளம் பாய்தல்போல் நல்ல உள்ளத்தில் இறைவன் அருள் தானாகவே விரைந்து வந்து தோயும் என்றதனால் இயல்பும் உரிமையும் இனிது அறியலாகும்.

தண்ணீர் எங்கும் பரவியிருந்தாலும் மேட்டை நோக்காது பள்ளத்தையே நோக்கிப் பாய்கின்றது ; அதுபோல் யாண்டும் பூரணமாய்ப் பொங்கித் ததும்பி யுள்ள பரமன் அருளும் தீமை மண்டித் துமிற்கொண்டு கீண்டுள்ள தீய நெஞ்சைப் பாராமல் திருந்திய பண்புடைய பெருந்தகைமையான தூய உள்ளத்தையே நோக்கி விரைந்து பாய்ந்துகொண்டுள்ளது.

மேட்டு நிலம்போல் நெஞ்சைக் கேட்டு நிலையமாக் கெடுத்து ஒழிக்காமல் நல்ல நீர்மையைப் பெருக்கி உள்ளத்தை இனிது வளர்த்து வருக ; வரின் பரமானந்த வெள்ளம் உனக்குத் தனி உரிமையாம் என்பது கருத்து.

89. உன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை ஓர்ந்து நலம்புரித்
தினவிலைய னாழ் இனிதொழுநின் -- பன்னிலையில்
உள்ள அறநலங்கள் உன்பால் ஒருவழியே
வெள்ளமென வீழும் விரைந்து. (க)

இ-ள்

உன் உயிரைப்போலவே பிற உயிர்களையும் கருதி யாண்டும் இதம் புரிந்து இனியனாய் ஒழுகின் அறநலங்கள் யாவும் ஒருங்கே உன்பால் விரைந்து வந்து சேரும் என்பதாம்.

இன்னிலையன் ஆக = மனம் மொழி மெய்கள் இனிய நிலையில் உயர்ந்து. இனிமை இதநலம் கனிந்தது.

மனிதன் இன்பம் விழைகின்றான் ; துன்பம் களைகின்றான் ; அவ்வாறே எல்லாரும் உழல்கின்றனர் ஆதலால் உன் உயிர்போல் ஓர்ந்து யாண்டும் நலம் புரிக என இஃது உணர்த்தி நின்றது.

முன்னிலையில் சுட்டியது, தன் நிலைமையை உன்னி உணர்ந்து உறுதி தெளிய. ஓர்தல் அனுபவமாய் அழுந்தி அறிதல்.

தனது அருமை மகனுக்கு உரிய தந்தை உறுதி நலங்களைத் தனி உரைப்பதுபோல் உலக மக்களுக்கு அரிய உண்மைகளை உரிமையோடு கவிகள் இனிது கூறுகின்றார் ஆதலால் அம்மரபு நிலைதெரிய முன்னிலை ஒருமையில் இங்கு மொழிய நோர்ந்தது. முன்னும் பின்னும் இன்ன வகையில் இந்நூலுள் வந்துள்ளன எண்ணிக்கொள்க.

அருள் நலமுடையனாய் உள்ளம் கனிந்து உயிர்களுக்கு இதம்புரிந்து வரின், அந்நல்வினைகள் புண்ணியங்களாய்ப் பெருகி ஒருங்கே திரண்டு உடையவனை நாடி ஓடிவரும் ஆதலால் “அற நலங்கள் வெள்ளம் என விடைந்து வீழும்” என வந்தது.

கருணைப் பண்பு புண்ணியங்களை விளைத்த எண்ணரிய இன்ப நலங்களை இனிது நல்கும்; மனிதன் அதனைப் பேணி மாண்புற வேண்டும் என்பது கருத்தது.

90. ஆனம் ஒளியாய் அருமணமாய் இன்குணங்கள்
மேன்மை மிகுந்து மிளிருமே—பான்மை
அளவே மகிமை அறிவின்பம் எல்லாம்
உளவே அதன்கண் உறைந்து. (2)

இ-ள்

இனிய குணங்கள் உயிரின் ஒளியாய் அரிய மணமாய்ப் பெருகி யுள்ளன ; அறிவு ஆற்றல் முதலிய உயர் நலங்களெல்லாம் குணத்தின் கண்ணேயே உறைந்திருக்கின்றன என்றவாறு.

குணங்கள் ஆன்மாவுக்கு ஒளி ஆயும் மணம் ஆயும் உள்ளன என்றமையால் அவற்றின் மகிமையும் மாண்பும் அறியலாகும்.

இத்தகைய குணநலங்களைப் பெற்றுள்ள அளவே மனிதன் மாட்சி அடைகின்றான். குணம் குன்றிய பொழுது மணம் குன்றி இழிகின்றான் ஆதலால் யாண்டும் அதனைப் போற்றி வர வேண்டும் என்க. பான்மை—தன்மை, தகுதி.

“சத்தியம் தானம் சம்மதம் இன்சொல்
சாற்றாதல் ஒருவழிப் படுதல்
புத்தியே முதல கரணமூர் நான்கும்
அடக்குதல் புலன்கள் போர் வழியில்
உய்த்திடா தமைத்தல் பொறை திடம் ஞானம்
உயிர்க்கெலாம் தண்ணாரி புரிதல்
இத்திறம் அனைத்தும் மான த தீர்த்தம்
எனஎடுத்து இயம்பினர் மேலோர்.” (காசிகாண்டம்)

இவ்வுத்தம குணங்களால் உயிர் புனிதம் அடைகின்றது.

உலக மதிப்பும், உணர்வின் தெளிவும், உள்ளத்தில் இன்பமும் குணத்தால் வளர்ந்து வருகின்றன; எல்லா நலங்களுக்கும் மூலகாரணமான அந்த இனிமைப் பன்மைப் பேணி மனிதன் இருமை இன்பங்களையும் பெறுக என்பது கருத்து.

இவ் அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

குணம் மனிதனை மகிமைப் படுத்துகின்றது.
ஒளிமணிபோல் குணவான் உயர்ந்து விளங்குகின்றான்.
உலகம் அவனை உவந்து கொண்டாடுகின்றது.
சீரும் சிறப்பும் உடையனாய் அவன் சிறந்து திகழ்கின்றான்.
உயிர்கட்கு இதம்புரிதலே உயர் குணம் ஆகும்.
நெஞ்ச நலம் ஆயின் அஞ்சும் நலமாம்.
குணசிலன் தெய்வம் என மிளிர்கின்றான்.
இறைவன் அருள் அவன்பால் பெருகி வருகின்றது.
புண்ணியங்களெல்லாம் அவனிடம் பொங்கி விளைகின்றன.
ஆன்ம சோதியாய் அவன் மேன்மை மிகுந்து நிற்கின்றான்.

சு-வது அதிகாரம் குணம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அதிகாரம்.

இன நலம்.

அல்தாவது சேர்ந்த இனத்தினது நன்மை. ஒருவன் எவ்வளவு குணசீலனாய் இருந்தாலும் அவனைப் புடை சூழ்ந்துள்ளவர் நல்லவராயின் நலமும், அல்லவரானால் அவரும் அமைய நேரும்; ஆகவே அந்தச் சேர்க்கையின் சீர்மை இங்கே கூற நேர்ந்தது. குணம்போல் மனிதனை இனமும் மணம்பெறச் செய்யும் ஆதலால் அதன்பின் இது வைக்கப்பட்டது.

91. ஒருதாய் வயிற்றில் உடன்பிறந்தார் ஏனும் பெரியார்நட் புற்றார் பெரியர்—பெரியார்நட் பில்லரேல் புல்லரே இன்பனைநீர் சுண்ணமுறின் நல்லதின்றேல் பொல்லதாம் நாடு. (க)

இ-ள்

ஒரே பனையில் ஊறிய நீர் சுண்ணம்போடு சார்ந்து பதினி ஆகின்றது; சாராவழி கள் ஆய் இழிகின்றது; அதுபோல் ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகளே யாயினும் பெரியாரோடு சேர்ந்தால் பெரியாய் உயர்கின்றார்; சேராதவர் சிறியாய் இழிகின்றார் என்றவாறு.

இது, நல்ல சேர்க்கையின் நலம் கூறுகின்றது.

பெரியார் என்றது குண சீலான மேலோர்களை.

பனை நீர் = பனஞ்சாறு. பக்குவமாகப் பதம் செய்து விளைத்தலால் பதநீர் என நேர்ந்தது. இது பொழுது அதனைப் பதினி என்று வழங்கி வருகின்றனர்.

சுண்ணம்பு தோய்ந்த நீர் இனிப்பாய்ப் பதினி என வந்தது; தோயாதது புளிப்பாய்க் கள் என நின்றது. முன்னது பருகத் தக்கது; பின்னது பருகத் தகாதது. பருகின், வெறியை விளைத்து அறிவைக் குலைக்கும்; குலையவே அவங்கள் பல விளையும் ஆதலால் அது பாவம் எனப் படர்ந்தது. கள் அருந்துதல் பஞ்சமா பாதகமாகப் பண்டு தொட்டே இந்நாட்டில் கருதப்பட்டுள்ளது.

“கள்ளும் பொய்யும் காமமும் கொலையும்

உள்ளக் களவுமென் றுரவோர் துறந்தவை.”

(மணிமேகலை, 24)

ஐவகைத் தீமைகளுள் கள்ளை இதில் முதலில் குறித்திருத்
தல் அறிக. பாவத் தலைமை இடத்தின் நிலைமையால் தெரிந்தது.

“கள்விலை பகர்வோர் கள்ளினை நுகர்ந்தோர்
கள் அருந் துதற்குடன் படுவோர்
கள்ளருந் தினரை மகிழுநர் நரகில்
கற்பகா லங்கிடந் தழுந்தி
எள்ளுறுந் தீய மலப்புழு வாகி
மலத்தினை நுகர்ந்துபின் இறந்து
விள்ளருங் கொடிய ரவுரவ நரகில்
மீட்டுமீட் டுமுன்றுநாள் கழிப்பார்.”

(கூர்ம புராணம், 2, 17)

என்றமையால் கள்ளின் கொடுந் தீமை காணலாம். அதி
பாதகமான இக்கொடிய கள்ளைப் படி முழுதும் நெடிது பரப்ப
இதபொழுது முடி அரசு முயல்கின்றதே! முடிவு என்னும்?

பனை நீர் ஒன்றே சுண்ணாம்பைக் கலந்தது நல்லதாயது;
கலவாதது தீயதாயது. ஆதலால், ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளை
களாயினும் நல் இனம் மருவியது நல்லதாம்; ஒருவியது தீய
தாம் என்பதற்கு அது உவமையாய் வந்தது.

பனை தாய்க்கும், நீர் பிள்ளைக்கும், சுண்ணம் நல்லோர்க்கும்
ஒப்பாம். சுண்ணம், வெண்மை நிறம் உடையது ஆதலால் அது
தூய சத்துவ குணமுடைய உத்தமர் நிலைமையை உய்த்துணர்
நின்றது.

பதினி முதலில் இனிதாய் மேலும் கருப்புக்கட்டி சீனி என
விளைந்து ஞாலம் இன்புற வளர்ந்து பயன்படுகின்றது; கள் இன்
தைதாய்த் தோன்றி இழிந்து கழிந்து பின்பு ஒரு கொடர்பும்
இன்றி அடியோடு அழிந்து போகின்றது.

நல்ல இனம் சேர்ந்தவன் உடனே நல்லவனாகிப் பின்னும்
நல்ல சந்ததிகளைப் பெற்றளித்து எல்லார்க்கும் என்றும் இதம்
புரிந்து அருள்கின்றான். நல்லவரைக் கூடாதவன் அப்பொழுதே
பொல்லாதவன் ஆகிப் பின்பு எப்பொழுதும் பயன்படாமல்
வம்மிசம் அற்றுப் போகின்றான் என்பதைக் குறித்த உவமை
யால் கூர்ந்து உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

இன நலத்தின் மகிமை இதனால் கூறப்பட்டது.

92. சேரந்தார் சிறுமையெலாம் தீர்த்துச் சிறப்புதவி
ஆர்ந்த உயர்வை அளித்தருளும்—தேர்ந்த
பெருந்தகை யாளரைப் பேணி அடைக
இருந்தகை எய்தும் எனிது. (உ)

இ-ள்

தம்மை அடைந்தவரது புன்மையாவும் நீக்கி நன்மை பலவும்
நல்க வல்ல நல்ல தன்மையாளரை நாடிக் கூடிக்கொள்க; கூடின,
அரிய மேன்மைக ளெல்லாம் எனிது கைவரும் என்பதாம்.

சேரத் தக்காரது சீர்மையும் நீர்மையும் உணர்த்திய படியிது.

சிறுமை=இழிந்த இயல்புகள். சிறப்பு=நன்கு மதிப்பு.

உயர்த்தோரைச் சார்ந்தால் சின்னத் தனங்கள் ஒழியும்,
சிறந்த நலங்கள் விளையும், உயர்ந்த மேன்மைகள் உளவாம் ஆத
லால் அவரை விரைந்து சேர்ந்துகொள் என விழைவு தோன்ற
வந்தது. சேர்க்கையின் பயனிலை வியனிலையில் விளைந்தது.

பாலொடு கலந்த நீர் பால் ஆய் விளங்குதல்போல் மேலோ
ரோடு கூடினவர் மேலோராய் மிளிர்வர் என்க.

இரும் தகை என்றது அரிய பெரிய தன்மைகளை. இரும் =
பெரிய. இருமையும் பெருமைதர வல்ல அருமையாளரை அறிந்து
தழுவிக்கொள் என்பது கருத்து.

93. தன்னிடத்தே யுள்ள தனிக்கலையைப் பள்ளியுட்போய்
மன்னு குருவிடத்தே வாய்ந்துணரின்—மின்னுகின்ற
பூங்கொடியோர் கொம்பைநன்கு புல்லியெழல் போலின்பம்
ஓங்கி யெழுவர் உயர்ந்து. (ங)

இ-ள்

இயல்பாகவே தப்பால் அமைந்துள்ள கலை அறிவை ஆசிரிய
னிடம் அணுகி ஆராயின் அம்மானவர் கொழுமொழி வாய்ந்த
பூங்கொடியோர் இனிதே ஓங்கி எழுவர் என்றவாறு.

இது, கல்வி வளரும் காட்சி காட்டு கின்றது.

பள்ளி=கல்வி பயிலும் இடம். மனை சீவரான முனிவர்
வசிக்கும் ஆச்சிரமத்தையே முதலில் இது குறித்து வந்தது.

“மாதவி மாதவர் பள்ளியுள் அடைந்ததும்” (மணிமேகலை)

என்பதில் பள்ளி நிலை அறிக. முன்பு இங்ஙனம் நின்ற அது பின்பு பிள்ளைகள் படிக்கும் இடத்தைச் சுட்டியுள்ளது உள்ளப் பள்ளத்துள்ள கலையை இனிது பயிலும் நிலையம் ஆதலின் பள்ளி என நோர்ந்தது. பிள்ளைகளைப் பூங்கொடியோடு ஒப்புற வைத்தது இளமையும் இனிமையும் வளமையும் கருதி.

ஒவ்வொரு பிள்ளையிடமும் அறிவு உள்ளத்தே உறைந்துள்ளது. அது நூல்களால் ஒளி பெற்று வளர்ந்து வெளியே விரிந்து எழுகின்றது. அவ்வளர்ச்சிக்கு ஆசிரியர் ஆதரவாய் நின்று களர்ச்சி தந்தருள்கின்றார்.

புறத்தே குருவின் துணை நன்கு அமைந்திருந்தாலும் தன் அகத்தே மாணவன் கருத்து ஊன்றி உணர்விலையானால் கல்வியறிவு விருத்தி யாகாது.

“The more the power of Concentration, the greater the Knowledge that is acquired.”

“மன ஒருமைக்குத் தக்க அளவே கல்யாணிவு பெருகி எழுகின்றது” எனத் தமது அனுபவத்தை விவேகானந்தர் இவ்வாறு பலரறிய வெளியிட்டுள்ளார்.

ஊன்றிய கருத்தும், உய்த்துணர்வும், நல்ல நூல்களும், தேர்ந்த குருவும் அகத்தும் புறத்தும் முறையே கல்விக்குத் துணைகளாயுள்ளன; இந்த நல்ல இனங்களைப் பேணித் கல்வியில் ஒல்லையில் உயர்ந்து கொள்க என்பது குறிப்பு.

94. பூவேற நார்தான் புதுமணம் பூண்டதுபோல்
பாவேறும் செல்வர்தாம் பாடுபெற்றார்—பாவேறார்
நின்ற இடமும் நிலைதெரியா தையகோ
பொன்றி ஒழிந்தார் புறம். (ச)

இ-ள்

பூவினைச் சார்ந்து நார் மணம் பெற்றதுபோல் பாவினைச் சார்ந்த செல்வரே பூமியில் பெருமை மிகப் பெற்றார்; அங்ஙனம் சாராதவர் இருந்த இடமும் தடந்தெரியாமல் அழிந்து மறைந்து ஒழிந்து போயினார் என்றவாறு.

இது, செல்வர் நல்ல கல்வி இனம் சேர்க என்கின்றது. பூ என்றது பிச்சி மல்லிகை முதலிய நல்ல சாதி மலர்களை. பா என்றது ஆன்ற கல்வியுடைய சான்றோர் செய்யுள்களை. பா ஏறலாவது சகை முதலிய குண நலங்களால் உயர்ந்து புலவர் பாடும் புகழுடையராதல். பாடு=பெருமை, மேன்மை.

செல்வம் பெற்றவர் பல்லுயிர்க்கும் இரங்கி அதனை நல்ல வழியில் பயன்படுத்தின் எல்லார்க்கும் அவர் இனியர் ஆகின்றார்; ஆகவே உலக ஒளிகளாய் மிளிர்கின்ற கவிகள் அவரை உவந்து பாடுகின்றார். பாடவே பாடு பெறுகின்றார். என்னை? அப்பாடலால் என்றும் அழியாமல் நின்று யாண்டும் புகழுடன் அவர் பொலிந்து விளங்குகின்றார் என்க.

“உலையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே
மறையிலே போல மாய்த்திடுகிறார் பலரே
புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்
வலவன் ஏவா வான் ஆர்தி
எய்துப என்பதம் செயலினை முடித்து” (புறம், 27)

புலவரால் பாடப் பெற்றவர் இவ்வுலகில் புகழுடையராய் நின்று முடிவில் தெய்வ விமானம் ஊர்ந்து திவ்விய பதவி அடைகின்றார்; பெறுதவர் பழியினராயிழிந்து வறிகிற மாய்த்து மறைத்து போகின்றார் என இஃது உணர்த்தி நிற்பல் அறிக.

“பாடல் பெறுவே; பலர் மெச்ச வாழானே;”

எனச் சேடன் என்னும் ஒரு செல்வனது இழி நிலைமக்கு இரங்கி ஒளவையார் இவ்வாறு மொழிந்திருக்கிறார்.

“ஒன்றிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவன் ஆக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகஎன் நிலவரை.” (புறம், 72)

இது நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டிய மன்னன் கூறியது. “போரில் சென்று இன்று நான் பகைவரை வென்றுகொள்வேன்; அங்ஙனம் கொள்ளேன் ஆயின், என் நாடு புலவர் பாடும் பாடு பெறுது போக” என்று அவன் வஞ்சினம் கூறிய படியிது.

சிறந்த புலவர்கள் வாயிலிருந்து பாடல் பெறுவதை எவ் வளவு பெரும் பேறுக முன்னாள் மன்னர் கருதி வந்துள்ளார் என்பது இவற்றால் அறிந்து கொள்ளலாம்.

பூனை மருவிய நார் போல் பாவை மருவிய பேர் மதிப்பு மிகப் பெற்று மாண்புறவர் என்பதாம். ஆகவே பாவினது தேவியல்பு இனிது புலனாயது.

இத்தகைய பாடலைப் பெற்றவரே நாடறிய நிலைத்து நிற்கின்றார்; பெறுதவர் நின்ற இடமும் நிலைதெரியாமல் ஒழிந்து போகின்றார் ஆதலால் வீணே இழிந்து வெறிதாய் ஒழிகின்ற அவரது பரிதாப நிலைமையை நினைந்து ஐயகோ! என இரங்க நேர்ந்தது. உய்தியை உணர உருகி வேண்டிய வாரிது.

95 எத்தனைதாம் கற்றாலும் எம்மிடத்தே வந்துதான் சத்த மிகுபுலவர் சார்வரெனப்—பித்தமிகு செல்வர் செருக்குகின்றார் சேராதார் சீரழிந்து வல்லை ஒழிதல் மறந்து. (ரு)

இ-ள்

எவ்வளவு படித்தாலும் எம்மை யடைந்துதானே புலவர்கள் நன்மை அடைகின்றார் எனப் புன்மையுடைய செல்வர் சிலர் தம்மை மறந்து வெம்மையுடன் பிதற்றுகின்றார் என்றவாறு.

சில இனம் தெரியா மொழிகளை நினைந்து இரங்கிய படியிது. பித்தம் மிகு செல்வர் என்றது உணர்வு நலம் கனிந்த உத்தமச் செல்வர்களும் உளர் ஆதலால் அவரினும் வேறுபாடு தெரிய வந்தது. மதி மயங்கி மனக் களிப்போடு பிதற்றலால் பித்தம் என நேர்ந்தது.

கல்விமான்களைச் சேர்ந்து செல்வர்கள் சீரும் சிறப்பும் பேரும் பெறுகிறார்கள். செல்வரால் இவர் உறுவன உளவேல், ஒரு வேளை உணவும் சிறிது பொருளுமே யாம். அழிந்து ஒழிந்து போகின்ற இழிந்தன சில கொண்டு என்றும் அழியாத புகழாயி ரைத் தம் கவியுருவில் மருவி இவர் இனிது அருள்கின்றார். இந்த அருட் கொடையாளருடைய அருமை பெருமைகளை ஓர்ந்து உணராமல் ஊனமாய் உரையாடல் பெரிதும் இரங்கத் தக்கதாம்.

கபிலரைச் சேர்ந்த பாரியின் சீர் பாருலகெங்கும் இன்றும் பாவி ஒளிர்கின்றது. முடி மன்னர் பலருள் முடிவில் வாழ்வின ராய்ப் படிமன்னி யுள்ளவர் பாவலரைச் சார்ந்தவரே யாவர்.

புலவர் உலகம்

உயர்ந்த திங்கள் வெளியீடு.

சிறந்த கலைநலங்கள் நிறைந்தது. இனிய பல இலக்கிய வளங்களோடு காவியச் சுவைகள் யாவும் சுரந்து வருவது. இராமாயணத்தில் வந்துள்ள பாத்திரங்களை முறையே ஆராய்ந்து முதன்மையாக இது வெளியிடுகின்றது.

தசரதன் கோசலை என்னும் இரண்டு பாத்நிரங்களை இலிது முடித்து இப்பொழுது கதாநாயகனான இராமனைத் தொடங்கியிருக்கிறது. பிரம சிருட்டிபோல் இராம கதையை அநிசய நிலையில் படைத்துள்ள கம்பரது மதிநுட்பம், கவித்திறம், கலாவினோதம், முதலிய மேதா விலாசங்களை யெல்லாம் ஒருங்கே கண்டு புலமை உலகம் இதனைப் புகழ்ந்து போற்றி மகிழ்ந்து வருகின்றது.

தமிழ் உலகிற்கு இது ஒரு அமிர்த மயமான புதிய
விருந்து. உயர்கட்கு உயர்பேரின்பமாய் ஒளிமிகுந்துள்ளது.

இந்த இனிய நூல் எல்லார்க்கும் எளிது பயன்படும்
படி மாதம் தோறும் தனித்தனிப் புத்தகங்களாய் உயர்ந்த
பதிப்பில் வெளி வருகின்றது.

1941 விசுவாச சித்திரைமீ தொடங்கப்பெற்றது.

இதன் வருடச் சந்தா ரூ. 4.

முதல் ஆண்டுத் தொகுதி அழகிய பைண்டு நூ 4-12-0
இரண்டாவது தொகுதி ,, நூ 4-12-0.

திருவள்ளூர் நிலையம்,
127, மேலமாசி வீதி, மதுரை

கவிராஜபண்டிதர், ஜெகவிரபாண்டியனார்

இயற்றியுள்ள நூல்கள்

திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மூலமும்—உரையும்

இது அரிய பெரிய புதிய நூல். ஆயிரத்து முந்நூற்று முப் பது அருமைத் திருக்குறள்களுக்கும் உரிமையான உண்மைச் சரிதங்களுடையது. கதைகளெல்லாம் குறட்பாவில் அமைந்து குமரேசனை முன்னிலையாகக் கொண்டு திருக்குறள்களோடு இணைந்து நேரிசை வெண்பாவால் நிறைந்துள்ளது.

எளிய நடையில் தெளிய எழுதிய விழுமிய விரிவுரையுடையது. பழைய உரைகளைக் கொண்டு எளிதில் அறிய முடியாத குறளின் நுணுகிய பொருள்களெல்லாம் இதனால் இனிது தெளியலாம்.

அமிர்த மயமான இந்த அறிவின் கருவூலம் ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் உறுதியாக இருக்கவேண்டும். இந்த நூலையுடைய புத்தக நிலையங்களே உத்தம நிலையமாய் உயர்ந்து விளங்கும்.

“இந்நூலைத் தன்னகத்தே எய்தா நிலையம்பின்
எந்நூலை எய்தினும் என்?”

என்று இதனை நன்றாக அனுபவித்துள்ள அறிஞர் நடுவு நிலையையுடன உவந்து கூறியிருத்தலால் இந்நூலின் இயல்பும் பயனும் உயர்வும் உறுதியும் இனிது புலனும்.

புத்தக நிலையங்களுக்கும், கலாசாலைகளுக்கும், இந்நூல் புத்தமுதமனையது. சிறந்த பதிப்பு; உயர்ந்த பைண்டு.

அறத்துப்பால் 800 பக்கம் (அழகிய பைண்டு) நூல்	8—12—0
பொருட்பால் முதல்பாகம் 800 பக்கம் ..	8—12—0
ஷை இரண்டாம்பாகம் 800 பக்கம் ..	8—12—0
ஷைமூன்றாம் பாகம் 1130 பக்கம் ..	10—12—0
காமத்துப்பால் 1160 பக்கம் ..	11—0—0
அறத்துப்பால் மூலம் 100 பக்கம் ..	1—4—0
அகத்திய முனிவர் வசனம் 100 பக்கம் ..	1—0—0
பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரசரித்திரம் வசனம் ..	2—8—0
புலவர் உலகம் 2 ஆண்டுத் தொகுதி பைண்டு ..	9—8—0

விலாசம்:—மானேஜர், திருவள்ளூர் நிலையம்,

127, மேலமாசி வீதி, மதுரை.